

Πρωτομαγιά 2017 Θα ξανα-απαγορευτεί η πάλη των τάξεων;

Πρώτη Μάη του 2017 και η ταξική αυτή επέτειος μας βρίσκει στο δρόμο για τα επίκαιρα αιτήματα της τάξης μας. Σε αυτή, λοιπόν, την επετειακή σημερινή συγκέντρωση, συμμετέχουμε όχι για να γιορτάσουμε την επιτυχία των αγώνων του αμερικανικού Σικάγο για την επίτευξη της δωρης εργασίας για το παγκόσμιο προλεταριάτο (δυστυχώς!), αλλά για να δώσουμε νέα νοήματα στους αγώνες που πρέπει να δομήσουμε στο σήμερα για να μην εξαθλιωθεί κι άλλο η ζωή μας. Ποιοί είναι όμως οι νέοι όροι με τους οποίους το κεφάλαιο οργανώνει αυτήν την εξαθλίωση;

Δεύτερη αξιολόγηση τρίτου μνημονίου; Τέταρτο μνημόνιο; Και τα δύο μαζί; Ένα μνημόνιο δανεισμού του ελληνικού κράτους με τους «ευρωπαϊκούς θεσμούς» και ένα άλλο με το ΔΝΤ; ή και τα δυο μαζί; Όπως και να 'χει, όσο και να αναλύουμε (ή να μπερδεύομαστε με) τις τεχνικές λεπτομέρειες που διαβάζουμε στις ειδήσεις, το ζήτημα είναι ένα: Τα μνημόνια που έχει συνάψει το ελληνικό κράτος με τους δανειστές του (ΕΕ, Ευρωπαϊκή Τράπεζα, ΔΝΤ) και οι νόμοι που τα συνοδεύουν είναι μια πετυχημένη πλατφόρμα για τη μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης ώστε να την εκμεταλλεύονται με πιο επικερδή τρόπο τα αφεντικά μας.

Γιατί όλα τα αφεντικά τον ίδιο στόχο έχουν, την επίτευξη κέρδους για την τσέπη τους. Είτε είναι μικρά είτε είναι μεγάλα, είτε είναι ξένα είτε είναι ντόπια. Μπορεί οι μνημονιακές δεσμεύσεις της χώρας και οι νόμοι που περνιούνται να είναι στρατηγική των μεγάλων ελληνικών αφεντικών στο πλαίσιο της πρόσδεσής τους στην καπιταλιστική ολοκλήρωση της ΕΕ, αλλά δεν παραβλέπουμε ότι και τα μικρά αφεντικά μας (στα ρουαδίκια, στα γραφεία, στα καφέ και όπου αλλού) για να μην κονιορτοποιηθούν από την κρίση και χάσουν τις επιχειρήσεις τους, εκμεταλλεύονται τις ίδιες νομοθεσίες πάνω στην πλάτη μας.

Εμείς, το νεο-προλεταριάτο αυτής της χώρας (και αυτού του κόσμου συνολικά) είμαστε που έχουμε χάσει τη μπάλα και έχουμε ξεχάσει τα συμφέροντά μας. Είτε είμαστε επίσημα μισθωτοί και έχουμε ασφάλιση και μισθό, είτε είμαστε «μαύροι», είτε φοιτητές που χτυπάμε κάνα μεροκάματο για να συμπληρώσουμε το όλο και μικρότερο χαρτζιλίκι της οικογένειας, είτε συνταξιούχοι που βλέπουμε τη σύνταξη όλο να μικραίνει, έχουμε σίγουρα κοινό συμφέρον να ανατιμηθεί συνολικά η αξία μας. Να αμειβόμαστε περισσότερο, να δουλεύουμε λιγότερο, να ζούμε καλύτερα. Πράγματα τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν τις αιχμές της δικιάς μας εργατικής πολιτικής ατζέντας, τα έχουμε ξεχάσει στο όνομα της όποιας «ρεάλ πολιτικ» και ασχολούμαστε με το αν «το κράτος βγαίνει» ή «η οικονομία κινείται». Με την τόση εξειδίκευσή μας και την τόση πρόοδο της τεχνολογίας, η παραγωγικότητά μας είναι απείρως μεγαλύτερη απ' ό,τι 50 χρόνια πριν. Τι πιο λογικό λοιπόν από το να δουλεύουμε λιγότερο και να αμειβόμαστε περισσότερο;

Σε αντίθεση βέβαια με την (φανταστική) εργατική ατζέντα, υπάρχει η ατζέντα των αφεντικών και του κράτους τους. Η οποία δεν είναι καθόλου φανταστική. Και με όχημα τα μνημόνια (παλιά και νέα) κάνουν νόμους του κράτους, «τους νόμους της αγοράς». Αυτά που ξέραμε σαν «μαύρη» εργασία ή «παράτυπες συνθήκες δουλειάς» γίνονται νόμοι του κράτους. Όλο και πιο έντονα όλο και γρηγορότερα.

500, 400, 300 ευρώ μισθός, καθόλου μισθός, 10, 12 ή και παραπάνω ώρες δουλειά κάθε μέρα, δουλειά και τις Κυριακές, απλήρωτες υπερωρίες, παράβλεψη κλαδικών συμβάσεων, απαγόρευση συνδικαλισμού και κινητοποιήσεων. Όλα αυτά τα οποία κάποτε ήταν στο περιθώριο της εργασιακής πραγματικότητας και συνήθως αφορούσαν μετανάστες ή γενικά θέσεις που θεωρούνται «ανειδίκευτου και προσωρινού εργάτη» (ενώ δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο), σήμερα ψηφίζονται το ένα μετά το άλλο και γίνονται επίσημες νομοθεσίες.

Στο πλαίσιο λοιπόν των στημένων διαπραγματεύσεων της ελληνικής κυβέρνησης με τους δανειστές πρόκειται να ψηφιστούν από την ελληνική βουλή και να γίνουν νόμοι που θα εφαρμόζονται στις ζωές μας, τα εξής μέτρα:

Κλαδικές συμβάσεις:

Από το 2012, με το δεύτερο μνημόνιο, οι επιχειρησιακές και ατομικές συμβάσεις υπερισχύουν των κλαδικών. Αυτό επικυρώνεται εκ νέου. Διασφαλίζεται ότι δε θα ισχύει η επεκτασιμότητα των κλαδικών συμβάσεων σε επιχειρήσεις που δεν τις υπογράφουν.

Ομαδικές Απολύσεις:

Αυτή τη στιγμή σε επιχειρήσεις με πάνω από 20 εργαζόμενους υπάρχει ένα ποσοστό που ορίζει πόσοι εργαζόμενοι μπορούν να απολυθούν κάθε μήνα. Επίσης, το υπουργείο εργασίας διατηρεί δικαίωμα βέτο απέναντι σε μια τέτοια διαδικασία. Με τα νέα μέτρα θα αυξηθεί το ποσοστό αυτό και θα δε θα υπάρχει το δικαίωμα βέτο του υπουργείου.

Συνδικαλιστικά όργανα και απεργίες:

Το σημαντικότερο όπλο των εργαζομένων, η απεργία, αντιμετωπίζεται από τα αφεντικά με μια νομοθετική ρύθμιση που λέει ότι δεν θα μπορούν να κηρύσσονται απεργίες από τα ΔΣ των σωματείων, αλλά θα απαιτείται το 50%+1 των ψήφων των μελών ενός σωματείου μετά από καθολική ψηφοφορία (πιθανώς και μυστική!).

Ανταπεργία αφεντικών (lock-out):

Δίνεται το νόμιμο δικαίωμα στο αφεντικό, να κλείνει την επιχείρησή του όταν οι υπάλληλοί του κάνουν απεργία, ή είναι σε επίσκεψη εργασίας ή ακόμα για να επιτύχει μια συμφωνία που το συμφέρει απέναντι στους εργαζόμενους.

Συντάξεις:

Κι άλλη μείωση συντάξεων ώστε να επιτευχθεί συνολική μείωση του ΑΕΠ 1%. Αυτό θα επιτευχθεί μέσω μείωσης της «προσωπικής διαφοράς» μέχρι και 22%.

Δουλειά τις Κυριακές:

Απελευθέρωση των αφεντικών γύρω από το ζήτημα της δουλειάς τις Κυριακές. Όλες τις Κυριακές του χρόνου, σε όλη την Ελλάδα, για όλες τα εμπορικά μαγαζιά.

Δε χρειάζεται να είναι κάποιος “πολιτικός αναλυτής” για να καταλάβει τι σημαίνουν όλα τα παραπάνω. Δυστυχώς ο εργατικός ξεσηκωμός στο Σικάγο το 1886 με αίτημα το δωρο είναι ακόμα επίκαιρος. Είμαστε ακόμα πολλά βήματα πίσω. Είμαστε στο σημείο όπου υπερασπιζόμαστε τη σημερινή κρατική νομοθεσία ως τελευταία γραμμή άμυνάς μας έναντι της σχεδιαζόμενης που θα έχει χειρότερους όρους για μας. Κάποιες δεκαετίες πίσω, οι εργατικοί αγώνες της μεταπολίτευσης πέτυχαν την ψήφιση του νόμου 1264 (το 1982), ο οποίος καταργούσε και αντικαθιστούσε το νόμο 330 του 1976. Έτσι επιτεύχθηκαν οι συλλογικές συμβάσεις, η προστασία των συνδικαλιστών, ο τρόπος κήρυξης απεργιών, η απαγόρευση του lock-out.

Το 1976 δεν είχαμε μνημόνια, ούτε κάποιους κακούς γερμανούς να καταδιώκουν την Ελλάδα. Είχαμε και τότε (όπως και σήμερα) την απαίτηση των ντόπιων αφεντικών (τότε ήταν ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων που είχε θορυβηθεί από τις μαχητικές απεργίες των εργατών στις μεγάλες βιομηχανίες και είχε απαιτήσει νομική προστασία του) να προστατεύονται τα συμφέροντά τους έναντι αυτών των εργαζομένων.

Αντιλαμβανόμαστε πως το νομικό πλαίσιο (και ιδιαίτερα αυτό που καθορίζει τις εργασιακές σχέσεις) είναι η αποτύπωση της ταξικής πάλης στο χαρτί και με νόμους. Όταν λοιπόν, το προλεταριάτο της χώρας αυτής πετύχαινε την υποχώρηση των αφεντικών και τον εξαναγκασμό του κράτους να περνάει νόμους που ανατιμούν την εργασιακή δύναμη, καταλάβαινε ότι έχει δύναμη να νικά. Σήμερα, η κρατική νομοθεσία αλλάζει με ταχύτερους ρυθμούς και πάντα προς όφελος των αφεντικών. Είναι χρέος μας να στήσουμε αναχώματα. Είναι χρέος μας να σηκώσουμε κεφάλι. Να οργανωθούμε σε σωματεία ή σε εργατικές συνελεύσεις και να παλέψουμε ενάντια σε ό,τι μας καταστρέφει. Σε κάθε χώρο δουλειάς, να μιλήσουμε με τους συναδέλφους μας, να βρούμε κοινό τόπο τουλάχιστον της εργατικής μας αξιοπρέπειας, να ξεκαθαρίσουμε στο μυαλό μας ποιος είναι ο σύμμαχος και ποιος ο εχθρός. Γιατί σίγουρα υπάρχουν και οι δύο. Και το σύμμαχο δε θα τον βρούμε ούτε στο πρόσωπο του αφεντικού μας ούτε στο πρόσωπο του κολαούζου του ή της πολιτικής του βιτρίνας που στηρίζει νόμους ενάντια στη δικιά μας τσέπη και τη δικιά μας ζωή.

Ο υπουργός εργασίας της κυβέρνησης του “καραδεξιού” Καραμανλή το 1976, όταν περνούσε τον αντεργατικό νόμο 330 (που αντίστοιχο του είναι ο νόμος που θα περάσει η κυβέρνηση του “αριστερού” Τσίπρα) είπε: «Δε θα επιτρέψουμε την πάλη των τάξεων». Αναρωτιόμαστε αν έχει τις ίδιες μεγαλεπήβολες στοχεύσεις και η κ.Αχτσιόγλου.

Εμείς από την πλευρά μας καταλαβαίνουμε ότι η πάλη των τάξεων υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει όσο υπάρχει καπιταλισμός. Το ζήτημα είναι να κερδίζουμε εμείς. Και προς το παρόν μάλλον μας έχουν πάρει φαλάγγι τα αφεντικά.

Αν θέλουμε λοιπόν να μη ζήσουμε σα δούλοι, αν θέλουμε να αλλάξουμε τους συσχετισμούς δύναμης, αν θέλουμε να ανατιμηθεί η δουλειά μας, θα πρέπει να ματώσουμε. Να ξαναθυμηθούμε πρώτα απ’ όλα τη θέση μας, έπειτα ποιοι έχουν τα ίδια συμφέροντα με εμάς και ποιοι αντιθετικά, να αντιληφθούμε ότι έχουμε τη δύναμη να οργανωνόμαστε, να αγωνιζόμαστε, να εκβιάζουμε τα αφεντικά μας γιατί χωρίς εμάς δεν μπορούν (ας κάτσουν να κοιτάν μηχανές και υπολογιστές να κάθονται ανενεργά), να κερδίζουμε ένα κομμάτι από αυτά που εμείς -και κανένας άλλος!- παράγουμε. Τα πάντα! Και ακριβώς αυτά έχουμε να κερδίσουμε αγωνιζόμενοι. Τα πάντα!

